

sigt, da jeg for nogle Dage siden hørte, at Lovforslaget skulde komme, at foreslaa det henvist til et Udvalg. Nu maa jeg erkende, at Tidspunktet er meget sent — Lovforslaget skal træde i Kraft i Dag, den 15. Oktober —, og jeg skal derfor indskrænke mig til en Beklæggelse over, at denne Sag, som nok kunde være kommet noget tidligere til Rigsdagen, kommer saa sent, at vi har Kniven paa Struben og skal vedtage Lovforslaget ved 3 Behandlinger i dette Ting i Dag, hvis vi ikke vil lukke op for Landets Guldbeholdning. Men naar jeg afholder mig fra at stille Forslag om Sagens Henvisning til et Udvalg, vil jeg spørge den højtærede Handelsminister, om han skulde være villig til, uanset at Sagen gaar sin Gang, overfor Landstingets Finansudvalg at meddele Oplysning om, hvorledes Nationalbanken har forholdt sig i denne Sag, hvilket Ansvar der hviler paa Banken, og om det virkelig har været nødvendigt at bringe Landet i den Situation. Det er jo ganske sikkert, at det koster Landet ikke saa lidt, og jeg vilde tro, at Sagen kunde have været anderledes ordnet med nogen Bekostning fra Nationalbankens Side. Det har man vel ikke villet. Men jeg vilde altsaa gerne høre noget derom, og jeg mener ogsaa, at vi har Krav paa at høre noget derom. Men Sagen taaler, som sagt, ingen Forsinkelse, og hvis den ærede Minister vil give Tilsagn om at fremsætte de vedkommende Oplysninger for Finansudvalget, agter jeg ikke at foretage mig videre ved denne Lejlighed.

Ministeren for Handel og Søfart (Hassing Jørgensen): Jeg vil gerne overfor det ærede Medlem med Bestemthed hævde, at det ikke fra min Side har været muligt at fremme Sagen hurtigere, end det er sket. Jeg har saa hurtigt, som det lod sig gøre, overfor den ordinært sammentrædende Rigsdag fremsat Lovforslaget, og det skyldes Omstændigheder, som jeg ikke er Herre over, naar det først i Dag er kommet til Behandling i dette høje Ting. Selve det Forhold, som det ærede Medlem ønskede Oplysning om Grunden til: at det har været nødvendigt for den svenske Rigsbank at beregne sig en Agio for Modtagelsen af danske Sedler, kan for saa vidt meget godt omtales ogsaa i et offentligt Møde, som Aarsagen er meget klar og meget naturlig, nemlig den simple, at Mellemregningsforholdet mellem de to Lande, som for øvrigt altid, hvad Vareudvekslingen angaar, er i Danmarks Disfavør, for Tiden

ikke har kunnet udlignes paa sædvanlig Maade ved tilstrækkeligt Salg af anden fremmed Valuta. Jeg tror, at man maa erkende, at Situationen er naturlig, og at den Udvej, der er valgt, ikke i nogen som helst Henseende bør betragtes som nedværdigende eller nedsættende for vort Pengevæsens Anseelse overfor det andet Land, det er simpelt hen en Kursforskel af samme Art som den, der giver sig Udtryk for en Række fremmede Valutaers Vedkommende. Den Omstændighed, at Mark for Tiden noteres saa meget under det sædvanlige, og at lignende Svingninger har gjort sig gældende for næsten samtlige fremmede Valutaer, er et Udtryk for det samme: de manglende Muligheder for Udveksling mellem de forskellige Lande, og den Omstændighed, at Møntbetegnelsen er ens, kan, saa vidt jeg kan se, ikke give sig Udtryk paa anden Maade end i Form af en Provision, som det her er sket. Men i øvrigt skal jeg gerne paa den Foranledning, det ærede Medlem har givet, erklære mig rede til hos Nationalbanken at indhente detaillerede Oplysninger om, hvorledes Sagen forholder sig, og meddele det ærede Finansudvalg disse.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af midlertidig Lov af 7. Maj 1915 om Tillæg til Lov om danske Skibes Registrering m. m. af 1. April 1892.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 5).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Dermed er Dagsordenen udtømt.

Jeg skal ansætte et nyt Møde til Kl. 2⁴⁵ med Dagsorden: